

HALLO, MIJN NAAM IS RENALD MAJOOR

Soms worden we naar aanleiding van een krantenartikel nieuwsgierig naar de persoon achter het verhaal. Vooral als het artikel gaat over de periode 1990 tot heden. Uit die tijd hebben we nog niet zoveel verhalen van kinderen die uit huis zijn geplaatst. Als je dan op internet een levensverhaal tegenkomt van een oud bewoner van het jeugdorp die op driejarige leeftijd is geadopteerd door Nederlandse ouders en daarna uit huis geplaatst werd omdat de problemen thuis te groot werden, dan is dat een begin van een verhaal. Het gaat over een jongetje dat uiteindelijk zijn eigen weg heeft gekozen en op zijn pootjes terecht is gekomen. Tot onze verrassing troffen we in het digitale archief van het jeugdorp, dat we met een aantal oud dorpsbewoners aan het opzetten zijn, ook nog een boekje aan dat hij samen met een klasgenote heeft geschreven. We beginnen dit verhaal met:

Hallo, mijn naam is Renald Majoor

ik ben geadopteerd samen met mijn broer John. We komen uit Haïti (Port-au-Prince). De reden van onze moeder om ons af te staan was dat ze mijn broer en mij een betere toekomst wilde geven in Europa en ze kon niet voor ons zorgen. Mijn broer was vier en ik drie jaar toen we zijn geadopteerd door Nederlandse ouders, de familie Majoor. Ze hadden al twee dochters; Nienke van acht jaar en Marieke van twee jaar oud. Eenmaal in Nederland was het erg wennen. In het begin leek alles koek en ei maar helaas veranderde dat. Ik had een moeilijk contact met mijn moeder en wilde weinig aandacht van haar. Het klikte niet en ik was onhandelbaar. Dat leidde tot zodanige problemen in onze familie dat ik uiteindelijk uit huis ben geplaatst. Dit tot groot verdriet van mijn ouders en van mijzelf.

Groepshuis stichting Westland

Ik werd uit huis geplaatst en ging verhuizen naar Amstelveen waar ik kwam te wonen in een groepshuis van Stichting Westland. Ik kwam in een groepshuis met elke dag een andere leiding. Ik heb daar een half jaar gewoond. Het groepshuis ging sluiten. Daarna heb ik nog heel kort in Amsterdam in een ander groepshuis gewoond wat ook onder de verantwoordelijkheid viel van Stichting Westland. Maar ook die stichting hield er mee op. Bij Stichting Westland zagen ze trouwens niet echt wat mijn probleem was. In hun ogen was ik een gewone jongen die kattenkwaad uithaalde zoals ieder kind wel doet. Ik was niet altijd gemakkelijk maar ook niet bijzonder moeilijk. Ze zagen meer de buitenkant, een jongetje dat moeilijk hanteerbaar was.

Jeugdorp De Glind

Vanuit de Stichting Westland ging ik naar Jeugdorp De Glind. Dat zal in 1991/1992 zijn geweest. Ik was negen jaar oud. De Glind is een dorp voor jongeren die om bepaalde redenen niet bij hun ouders thuis kunnen wonen. In Jeugdorp De Glind worden de jongeren geplaatst in gezinshuizen, gezinsgroepen en groepshuizen. Ik kwam te wonen in een gezinshuis met nog zeven pleegkinderen, twee eigen kinderen en een echtpaar. Ik heb zowel in het gezin als in het dorp een leuke tijd gehad. In het dorp zijn alle faciliteiten voor kinderen aanwezig. Er is een voetbalvereniging, een kinderboerderij, een manege, een zwembad, een sport/evenementen gebouw, etc.

Voetbal is mijn passie

Ik maakte snel vrienden en vriendinnen en we deden van alles, van voetballen tot paardrijden. Voetballen was mijn passie, ik was een talent en moest en zou profvoetballer worden. Ik voetbalde in De Glind bij SV De Glind. Daar speelde ik vanaf mijn negende tot mijn twaalfde. Ik woonde eerst bij de familie Vos en daarna bij de familie Coorengel. Om de pleegouders te vervangen in de weekends en of de vakanties was er een vaste vervanger: Humphrey. Ik kon met die man heel goed overweg en ik wilde graag bij hem wonen. Het jeugdorp ging daarmee akkoord en in die periode ben ik verhuisd van De Glind naar Barneveld, naar het gezin van Humphrey. Ze hadden vier dochters. Na een aantal maanden moest ik weg omdat Humphrey's vrouw opgenomen werd vanwege problemen met de

zwangerschap. Ik ben weer terug gegaan naar De Glind, naar groepshuis Klimop. Ik was twaalf jaar oud. Ik wilde graag terug naar het gezin van Humphrey toen zijn vrouw weer beter was, maar dat wilde mijn moeder niet. Ik denk dat mijn moeder moeite had dat ik in een pleeggezin kwam, want dan had ik net zo goed thuis kunnen blijven. Achteraf denk ik dat mijn moeder daar wel gelijk in had. Ik kwam nu te wonen in een groepshuis met opnieuw elke dag een andere leiding. Dat was voor mij ook beter. Door het voetballen veranderde mijn leven drastisch. Ik stuitte op een luxe probleem, want het voetballen bij De Glind ging goed. Er kwamen verschillende voetbal scouts kijken wat erg leuk was, maar ook eng.

Vitesse of Ajax

Het ging erg goed met voetballen want op een gegeven moment ben ik gescout door Ajax en kort daarna door Vitesse. Een droom voor ieder jongetje van twaalf. Bij Ajax viel ik uiteindelijk af doordat ze teveel middenvelders hadden. Ik werd aangenomen bij Vitesse en kreeg een week later nog een telefoontje van Tonnie Pronk of ik niet toch naar Ajax wilde komen. Daar heb ik voor bedankt. Ik woonde in Gelderland en Vitesse is een veel warmere club dan Ajax. Het seizoen 1995/1996 was zowel voor Vitesse als voor mij geweldig. Dit kwam mee door Edward Sturing, de trainer. We werden in dat jaar kampioen door op neutraal terrein FC Twente te verslaan. Ik bleef overigens in De Glind wonen, alleen mijn dagindeling zag er anders uit dan die van mijn leeftijdsgenootjes. Ik werd 's ochtends opgehaald door Vitesse en ging elke dag op en neer naar Arnhem. Vijf dagen in de week ging ik twee keer per dag naar school en ik trainde twee keer en ik was dan 's avonds om 18.30 uur thuis. Het tweede jaar werd ik eerste jaars B pupil maar doordat ik in een groei periode zat heb ik te weinig kunnen spelen. Het jaar daarop was ik tweede jaars B pupil en dat was een jaar om nooit meer te vergeten. Wij werden kampioen van het zuiden en Ajax van het noorden en we stonden in de finale voor het landskampioenschap tegenover elkaar in het Willem II stadion. We wonnen met het team de titel na het nemen van strafschoppen ten koste van Ajax. In die periode voetbalden bij Ajax: Sneijder, Van der Vaart, Heitinga, Stekelenburg, etc. Het is dus een enorme prestatie geweest die wij met Vitesse hebben neergezet. Het jaar daarna, in het seizoen 1999/2000, werd ik A junior waarvan Mike Snoei trainer was. Een zeer goede trainer die mij ook wel eens op de bank zette. Het was een goed jaar en we werden tweede achter Ajax in de competitie.

Mijn beslissing

Ieder jaar waarin ik speelde had ik wel eens een inzinking. In zo'n periode dacht ik vaak: Ik stop ermee en iedere keer bleef ik toch doorgaan. Dit kwam voornamelijk door de trainers die mij elke keer wisten te motiveren. In de periode waarin het eigenlijk heel goed ging met mij als voetballer, het waren de laatste stappen richting het eerste elftal, kreeg ik te maken met veel druk van buitenaf. Dat veroorzaakte stress. Dat wilde ik niet meer. Ik was zeventien jaar oud. Mijn geest en mijn lichaam protesteerden, hierdoor kreeg ik blessures en het plezier verdween. In 2000 besloot ik te stoppen met voetballen. Of het samenhangt met mijn jeugd/verleden zou ik niet weten. Mijn situatie was toch anders dan die van de andere jongens waarmee ik voetbalde.

Ik wilde echt stoppen! En het stoppen met voetballen voelde als een bevrijding. Nooit meer: Je moet dit, je moet dat! Ik stapte een compleet nieuw leven in met nieuwe uitdagingen en ik weet nog heel goed dat ik erg moest wennen aan de nieuwe situatie. Natuurlijk is het wel eens slikken als je jongens voorbij ziet komen waar je mee of tegen gespeeld hebt. Dat doet soms zelfs pijn maar het was mijn beslissing en daar sta ik nog steeds achter."

RENALD MAJOR ALS BEGINNEND SCHRIJVER

Het komt niet zo vaak voor dat je als leerling van de hoogste groep een boekje cadeau krijgt bij het afscheid dat geschreven is door twee medeleerlingen. Het geschenk dat de leerlingen van groep C

van de J.H. Donnerschool in De Glind kregen was wel heel bijzonder. Renald Majoor en Patricia Pols zijn twee leerlingen, die in het schooljaar 1992 – 1993 in groep C van de J.H. Donnerschool in De Glind een boekje hebben gemaakt voor hun klasgenoten. De verhaaltjes zijn geschreven door Renald en de tekeningen zijn gemaakt door Patricia. Het zijn zeven verhalen. De verhaaltjes zitten vol verschillende emoties en ook komen er spannende momenten in voor. Renald vertelt:

“Ik heb een creatieve geest en mijn emoties en de dingen die ik meemaakte schreef ik op in de vorm van een dagboek. Zo kwam ik op het idee om verhaaltjes te gaan schrijven. Het boekje is uitgedeeld aan de leerlingen uit mijn klas. Ik had het boekje niet meer en het is prachtig dat ik nu weer een exemplaar heb. In die tijd was mijn opa op bezoek en na het bezoek van mijn opa zei mijn pleegmoeder dat mijn opa had gezegd dat er herkenbare dingen van mij in de verhaaltjes te lezen waren. Nu ik het boekje weer heb ga ik de verhaaltjes nog eens lezen. Ik ben benieuwd, wat ik er nu van vind.”

Het doet me goed om te zien hoe blij hij is dat het boekje weer in zijn bezit is. Zijn aandacht is even volledig gericht op het boekje. Daarna pakken we onder het genot van een kopje koffie de draad van het interview weer op.

RENALD MAJOOR NOG STEEDS ACTIEF

Als volwassene is Renald nog steeds actief voor het jeugdorp. In 2006 organiseerde hij samen met Jessica Wattumena een reünie voor oud bewoners. In 2015 werkte hij mee aan de foto expositie ‘Nergens thuis’ van Gerard Merkelbach en vandaag woensdag, 7 september 2016, heeft hij een afspraak met de activiteitenbegeleider Jelte Bakker over de opzet van een voetbaltoernooi in De Glind.

“Ik heb al vaker met de Rudolphstichting gesproken over het organiseren van een voetbaltoernooi. Dat is volgens mij een evenement dat aanslaat bij de bewoners. Ik organiseer voor de jeugd van Vitesse al een aantal jaren op Papendal een ‘onder elf jaar Top Toernooi’. Dat is tot nu toe een groot succes geweest. We zijn nog aan het bedenken hoe een dergelijk toernooi in De Glind vorm kan krijgen en hoe we de jeugd van De Glind hierin kunnen betrekken. Met Jelte heb ik hierover van gedachten gewisseld en de afspraken zijn dat ik een draaiboek zal maken waarin de organisatorische en financiële aspecten zijn verwerkt.”

Ik ben benieuwd naar zijn motivatie om als vrijwilliger/ambassadeur voor het jeugdorp actief te zijn en welk advies hij de huidige generatie mee zou willen geven.

“Ik heb acht jaar in De Glind gewoond tot het jaar 2000. Op mijn zeventiende ging ik op kamers wonen in Arnhem. Dat gebeurde onder de hoede van Vitesse. We woonden in een groot herenhuis waar meerdere jongens verbleven. Ik voelde me vrij in die tijd en wilde niet op Papendal wonen, wat Vitesse graag wilde. Toen ik de beslissing had genomen om te stoppen met de sportschool wilden mijn ouders dat ik weer thuis kwam wonen. Dat is ook gebeurd en daar ben ik nog steeds blij om. De tijd in De Glind heeft me wel gevormd. Zelf heb ik natuurlijk in mijn eigen jeugd het nodige meegemaakt en ik hoorde ook de verhalen van de andere kinderen. Ik kon luisteren en had daar geduld voor. Bij Vitesse fungeerde ik als aanspreekpunt voor de ouders van de jongere spelers. Ik heb iets met jeugd en dat zal altijd wel zo blijven. Vandaar dat ik nog steeds actief ben als vrijwilliger voor De Glind. Als ik al een boodschap mee zou moeten geven aan de huidige jeugd van het jeugdorp De Glind dan zou ik ze willen zeggen dat ze nooit op moeten geven. Er schijnt altijd licht achter de horizon. Haal de kracht uit je zelf. Als ik terugkijk op mijn leven dan zijn er momenten geweest dat ik dacht: Bekijk het allemaal maar. En toch haal je dan ergens weer de kracht vandaan om door te zetten en te overleven. Er zijn twee songs die mij erg aanspreken: 'Not giving up on love' van Sophie Ellis Bexter en Armin van Buuren en 'Alles is liefde' van Blof. In deze song zit een tekst die, denk ik, genoeg zegt.

Valt het tegen dat het wachten soms zo lang duurt?

Valt het tegen nu het lijkt of niemand kijkt?

En voor wie denkt dat het nu te laat is,

Ergens om de hoek wacht soms geluk

Hoe het met mij gaat? Met mij gaat het prima. Ik zit lekker in mijn vel en werk als chefkok in Zeddam, heb een vriendin en kinderen en ben teammanager/jeugdtrainer bij Vitesse. Voetbal is mijn passie en jeugd zal altijd mijn interesse houden.”

Renald Majoor

Jaap Krediet en Rieke Visser

14 oktober 2016